U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. B.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 42 Az 19/2017 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) v rozhodnutí ze dne 1. 9. 2017, č. j. OAM-520/ZA-ZA11-K03-2017, posoudilo žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavilo podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 42 Az 19/2017 - 23.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v žalobě rozporoval závěr žalovaného, že neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel totiž uvedl, že dle jeho informací se mu vojenská správa na Ukrajině pokouší doručit povolávací rozkaz a hrozba, že by musel na Ukrajině narukovat, se tak stala

reálnou. Tuto skutečnost, která je nepochybně nová ve smyslu § 10 zákona o azylu, však žalovaný nijak nereflektoval. Žalovaný přitom disponuje dostatečným aparátem k tomu, aby si v pochybnostech obstaral relevantní informace a případně vyzval žadatele o mezinárodní ochranu k jejich doplnění, což se však nestalo.
[5] Krajský soud se pak s žalobní argumentací nevypořádal a pouze převzal argumentaci žalovaného, čímž zatížil své rozhodnutí vadou.

[6] Stěžovatel tak navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen, a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační odkázal na své rozhodnutí, na vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu. Stěžovatel podle něj ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou relevantní novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Zároveň žalovaný navrhl, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že žalovaný měl jeho tvrzení o hrozícím povolání do ukrajinské armády posoudit jako novou skutečnost, která vylučuje zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost. Otázkou, jak mají správní orgány

postupovat při hodnocení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře zabýval. Podle této judikatury je opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná tehdy, pokud „*1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 - 31). Krajský soud z citované judikatury výslovně vycházel a stěžovatelovu argumentaci posoudil v souladu s ní.

[12] Krajský soud přitom dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelova tvrzení nemohla založit přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž leží břemeno tvrzení na žadateli o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86). Žalovaný při pohovoru se stěžovatelem náležitě poukázal na nesrovnalosti v jeho tvrzeních a dal stěžovateli dostatečný prostor k tomu, aby své břemeno tvrzení unesl. Správní orgán následně na základě osobního pohovoru s žadatelem a dostatečných podkladů dospěl k závěru, že stěžovatelovo tvrzení je nevěrohodné. Nelze přitom tvrdit, že žalovaný stěžovatelovo tvrzení o hrozícím povolání do armády a případném postihu nereflektoval, neboť posouzení této skutečnosti je předmětem v podstatě celého odůvodnění rozhodnutí žalovaného; totéž pak platí pro rozhodnutí krajského soudu. Námitka, že žalovaný měl využít svůj aparát k tomu, aby prokázal stěžovatelovo tvrzení, přitom není na místě, neboť, jak již konstatoval krajský soud, žalovaný si s ohledem na stěžovatelovo tvrzení obstaral dostatečné podklady a jen stěží by dokazoval něco, k čemu nedošlo.

[13] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že tím, kdy je branná povinnost azylově relevantní okolností, se ve své judikatuře již opakovaně zabýval. Z této judikatury zřetelně vyplývá, že odmítání vojenské služby samo o sobě není azylově relevantním důvodem, byť by bylo její odmítání spojeno s trestněprávními konsekvencemi, anebo její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, nebo např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34).

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2018

Mgr. David Hipšr
předseda
senátu